

Arrestnummer
C11308 / 2025
Repertoriumnummer
2025 / 3368
Datum van uitspraak
17 oktober 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2025/PGG/362 2025/VJ11/201

Hypothecaire inschrijving

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2025/PGG/362 - 2025/VJ11/201

Not.nr. GE.64.L7.5079/22

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren
wonende te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek:

door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt;

(...)

A. gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van grond voor opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerlei materialen, materieel of afval zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende

vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, namelijk

namelijk door allerlei voertuigen, materialen en afval te hebben opgeslagen

op een perceel gelegen te **kadastraal gekend als**
eigendom van **wonend te**
openbaar aangekocht op 14/12/2021, notaris **:e**

te op 2 september 2022

(art. 4.2.1., 5°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 3 december 2024 op tegenspraak als volgt:

“Op strafgebied

Ten aanzien van beklaagde

Verklaart de feiten van de tenlastelegging A bewezen.

Veroordeelt *oor de tenlastelegging A:*

*tot een **geldboete van 8.000,00 EUR**, zijnde **1.000,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.*

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt *tot betaling van:*

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders*
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijsbijstand*

- *een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,90 EUR*
- *de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 382,40 EUR.*

Op burgerlijk gebied

Ten aanzien van burgerlijke partij

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij toelaatbaar en gegrond.

*Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij een provisie van **1,00 EUR**.*

*Stelt de zaak voor verdere behandeling op burgerrechtelijk gebied **onbepaald uit** en houdt de beslissing over de intresten en kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, aan.*

Wijst het meer- of anders gevorderde af als ongegrond.

Overige burgerlijke belangen

Houdt de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 23 december 2024 door de beklaagde
- 30 december 2024 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden tegelijk ook elk een verzoekschrift in op die griffie, overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.3 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 11 september 2025 in het Nederlands:

- de beklaagde bijgestaan door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie, vertegenwoordigd door advocaat-generaal,
- de burgerlijke partij bijgestaan door meester voor meester beide advocaat met kantoor te

2.1 De verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 3 december 2024 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, zijn tijdig en regelmatig naar de vorm. Ook de verzoekschriften zijn tijdig ingediend.

In het verzoekschrift bepaalde de advocaat van de beklaagde nauwkeurige grieven over de schuld, de straf en de burgerlijke vordering. Het openbaar ministerie duidde enkel een grief aan over de strafmaat en deed dit eveneens nauwkeurig.

2.2 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

Omdat enkel de beklaagde een grief formuleerde over de schuld, is de beslissing van de eerste rechter om geen herstellvordering op te leggen definitief.

3. De dagvaarding werd op 29 augustus 2024 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid referentie zodat is voldaan aan artikel 6.3.1, § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

4. De eerste rechter vatte de feiten in het beroepen vonnis correct samen als volgt:

“De beklaagde werd op 18 oktober 2022 door deze rechtbank en kamer veroordeeld tot een geldboete van 500,00 EUR (gebracht op 4.000,00 EUR) waarvan de helft met uitstel aedurende drie jaar wegens onder meer het gewoonlijk gebruik van zijn perceel gelegen voor de opslag van diverse autowrakken, een zeecontainer en allerlei afgedankte materialen in de periode van 1 juni 2015 tot en met 22 januari 2021. Het perceel betrof het oud gemeentehuis in de bebouwde kom van en er was sprake van een ernstige visuele hinder voor de omwonenden. De beklaagde heeft toen onder druk van de strafrechtelijke procedure het pand en terrein opgekuist en verkocht. Tegen het vonnis van 18 oktober 2022 werd geen rechtsmiddel aangetekend.

Op 2 september 2022 legde wonende te klacht neer tegen de beklaagde die de nieuwe eigenaar van het perceel naast hem is. Hij verklaarde dat de beklaagde er niet woont maar het perceel volstapelt met afval waaronder paletten, autowrakken, surfboards, traktorbanden, oude fietsen, brandhout, wooncontainer, caravan,... De beklaagde zou niet bereid zijn tot enige minnelijke oplossing en zich tegenover hem reeds bedreigend opgesteld hebben. De wijkagent maakte foto's van de grote opslag van allerlei afval en materialen op het terrein van de beklaagde en noteerde dat het perceel het uitzicht van een containerpark heeft.

Uit de herstellvordering van de burgemeester van blijkt dat het perceel gelegen is in een beschermd stads- of dorpsgezicht en velodroom. De inbreuken komen als zeer storend voor in de woonomgeving en zijn nefast voor de woonkwaliteit van zowel de direct omwonenden als in de ruimere woonomgeving.

De beklaagde werd na seining verhoord op 18 oktober 2022. In dit verhoor verklaarde hij het perceel via een openbare verkoop eind januari 2022 te hebben gekocht. Hij trof het pand vol met

afval aan, waaronder bouw materiaal en ramen. Hij heeft dit afval grotendeels gesorteerd en gerecycleerd. Hij is van plan om het gebouw en de omliggende grond te gebruiken als een opslagplaats voor materialen. Hij zou zich bevragen bij de gemeente en zijn advocaat om te zien wat er moet gebeuren.

In het kader van een nacontrole op 7 maart 2023 werd vanaf de openbare weg vastgesteld dat slechts een klein deel van het afval/materialen opgeruimd werd. Het privéterrein kon niet betreden worden. De beklaagde verklaarde op 14 maart 2023 ondertussen al veel opgeruimd te hebben, maar omwille van medische redenen niet verder te kunnen doen. Zodra zijn lichaam het toelaat zou hij verder opkuisen. Hij vroeg nog enkele maanden respijt.

De burgerlijke partij heeft in deze strafrechtelijke procedure diverse stukken neergelegd waaruit blijkt dat hij voor dezelfde feiten een burgerlijke procedure heeft ingeleid lastens de beklaagde op grond van bovenmatige burenhinder op grond van art. 3.101 NBW. De beklaagde werd bij vonnis van de vrederechter van het kanton Zelzate op 21 december 2023 veroordeeld tot het ongedaan maken van de overmatige burenhinder door het afval op het terrein binnen de maand te verwijderen en zijn terrein in de toekomst als een goede huisvader te onderhouden door het onkruid regelmatig te bestrijden in plaats van het welig te laten groeien en dit op straffe van een dwangsom van 100,00 EUR per dag vertraging met een maximum van 10.000,00 EUR. De burgerlijke partij werd gemachtigd om het afval te laten verwijderen op kosten van de beklaagde door een door hemzelf aangezochte aannemer indien de beklaagde geen medewerking zou verlenen om het afval vrijwillig te verwijderen binnen de maand na de betekening van het vonnis. Tegen dit vonnis werd hoger beroep aangetekend door de beklaagde waarbij de zaak in beroep wordt behandeld op 14 februari 2025. Omdat de beklaagde beweerde dat het afval ondertussen opgeruimd of verwijderd werd, heeft de burgerlijke partij tot tweemaal toe een gerechtsdeurwaarder aangesteld waarbij uit het laatste PV van vaststelling van 22 augustus 2024 blijkt dat de toestand nog steeds niet geregulariseerd is. Uit de stukken van de burgerlijke partij blijkt dat er reeds werd overgegaan tot uitvoerend beslag lastens de beklaagde en een bevel tot betalen werd betekend op 20 september 2024 (waaronder dwangsommen voor de periode van 10 februari 2024 tot 20 september 2024 ad 22.400,00 EUR)."

5. De beklaagde staat terecht wegens het gewoonlijk gebruiken van een grond gelegen in de voor de opslag van allerlei voertuigen, materialen en afval, op 2 september 2022. Uit de foto's die zijn gevoegd als bijlage bij het aanvankelijk proces blijkt dat die grond op 2 september 2022 vol lag met slordig gestapelde afvalstoffen, materialen en afgedankte voertuigen. Door de wijze waarop het afval was gesorteerd leek het perceel op een privécontainerpark.

Ten onrechte blijft de beklaagde beweren dat dit op eigen terrein toegelaten is. Zonder voorafgaande omgevingsvergunning mag niemand een terrein gewoonlijk gebruiken voor de opslag van materialen, materieel of afval (artikel 4.2.1, 5°.a Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening). De beklaagde beschikt niet over een dergelijke vergunning. Dat omwonenden hiervan geen hinder zouden ondervinden, is volkomen irrelevant voor de beoordeling van zijn schuld aan deze telastlegging.

Het te last gelegde misdrijf vereist (algemeen) opzet, dit is het wetens en willens aannemen

van een strafbare gedraging. De rechter kan het bestaan van dit opzet afleiden uit het door de dader gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit feit hem kan worden toegerekend, met dien verstande dat de dader vrijuit gaat wanneer hij rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk maakt.

Het materieel gepleegde feit blijkt uit de voorliggende foto's. Dit feit kan de beklaagde ook worden toegerekend. Hij maakt rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid niet enigszins aannemelijk. Iedereen wordt geacht de wet te kennen, dus ook de beklaagde. Bovendien wijst het hof erop dat de beklaagde op het ogenblik van het te last gelegde misdrijf al het voorwerp uitmaakte van een strafonderzoek wegens identieke feiten gepleegd op een ander perceel. Het hof leidt hieruit af dat hij ook feitelijk kennis had van de toepasselijke regels.

Zijn schuld aan het te last gelegde misdrijf blijft bewezen.

In antwoord op de conclusies van de beklaagde voegt het hof daar nog het volgende aan toe. De beklaagde werd op initiatief van het openbaar ministerie voor de strafrechter gedagvaard. Het openbaar ministerie handelt in functie van het algemeen belang. Dat er slechts één omwonende klachten heeft geuit, is irrelevant. Al wat de beklaagde schrijft over de initiatieven van de burgerlijke partij en de tussen hen gevoerde burgerlijke procedure of de handelingen van de burgemeester is naast de kwestie. Dat in die burgerlijke procedure niet is beslist op grond van artikel 1382 Oud Burgerlijk Wetboek, is van geen tel voor de beoordeling van zijn schuld in deze strafzaak. Omdat de beklaagde slechts wordt vervolgd voor een misdrijf gepleegd op 2 september 2022, is de huidige toestand van het perceel niet relevant en is een nacontrole niet opportuun. Hij lijkt daar overigens vooral op aan te sturen om zijn positie te versterken in de burgerlijke procedure die hij voert met de heer Dossche. Ook daarom gaat het hof niet in op zijn verzoek.

6. is jaar oud. Hij is gescheiden en heeft drie kinderen. Hij zou werken als zelfstandige. Zijn strafrechtelijk verleden is ronduit ongunstig. Hij werd zes maal veroordeeld voor misdrijven in de verkeerscontext, waaronder drie maal wegens intoxicatie aan het stuur. Dit wijst op een problematisch alcoholgebruik. Bovendien werd hij ook al correctioneel veroordeeld. Op 8 april 2005 veroordeelde de toenmalige correctionele rechtbank van Gent hem tot een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete wegens een geweldsdelict. Op 22 oktober 2022 veroordeelde de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, hem tot een geldboete van 500 euro wegens diverse inbreuken op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, waaronder ook het gewoonlijk gebruik van grond voor de opslag van allerhande materialen, materieel en afval, zonder vergunning.

Het bewezen misdrijf doet afbreuk aan de leefbaarheid van de omgeving en is asociaal ten aanzien van de gemeenschap die grote inspanningen moet doen om een degelijk afvalverwijderingsbeleid te voeren. Ook vele particulieren leveren grote en belangrijke

financiële inspanningen om hun afval op legale wijze af te voeren. De wijze waarop de beklaagde zijn perceel inrichtte getuigt van een bijzonder asociale ingesteldheid.

De beklaagde verzocht het hof in zijn grievenformulier om hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen. In conclusies verzoekt hij om een milde toepassing van de strafwet, waarbij de geldboete helemaal of deels met uitstel zou moeten worden opgelegd.

Artikel 7 Strafwetboek schrijft de strafdoelstellingen voor die de rechter in overweging moet nemen bij de keuze van de straf en het bepalen van de strafmaat. Deze strafdoelstellingen bestaan in het uiting geven aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, de bescherming van de maatschappij, het bevorderen van het herstel van het maatschappelijk evenwicht, het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade en het bevorderen van de maatschappelijke rehabilitatie en re-integratie van de dader. De rechter moet zoeken naar een rechtvaardige proportionaliteit tussen het misdrijf en de straf.

Een geldboete beantwoordt voor de beklaagde het best aan deze doelstellingen. De opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou de beklaagde onvoldoende duidelijk maken dat de maatschappij dit daadwerkelijk streng afkeurt en bevordert onvoldoende het herstel van het maatschappelijk evenwicht. Om de beklaagde aan te sporen geen dergelijk asociaal gedrag meer te stellen, is de geldboete die de eerste rechter bepaalde passend en noodzakelijk. Dat het terrein al (deels) zou zijn opgeruimd, is in dit geval geen reden om milder te straffen. Die geldboete compenseert in zekere mate de kosten die het bewezen misdrijf heeft veroorzaakt aan de maatschappij, onder meer door de inzet van politie en justitie, en zal de beklaagde niet disproportioneel sociaal declasseren of zijn sociale reclassering disproportioneel belemmeren. Dat hij al een bedrag betaalde aan Kurt Dossche als gevolg van de burgerlijke procedure, is geen reden om de geldboete te milderen die aan de Staat is verschuldigd.

De eerste rechter vermeerderde de geldboete met de juiste decimen en legde een gepaste vervangende gevangenisstraf op om de beklaagde ertoe aan te sporen om die geldboete te betalen. Het hof bevestigt ook die beslissingen.

7. Nu de beklaagde wordt veroordeeld, dient het hof hem overeenkomstig artikel 162 Wetboek van Strafvordering tot de kosten te veroordelen. Het hof veroordeelt hem tot de kosten gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf is de beklaagde ook gehouden tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen

aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 61,01 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die sinds 1 maart 2025 na indexatie 26 euro bedraagt.

8.1 Overeenkomstig artikel 6.5 Burgerlijk Wetboek, en tot 1 januari 2025 artikel 1382 Oud Burgerlijk Wetboek, is iedereen aansprakelijk voor de schade die hij door zijn fout aan een ander veroorzaakt. Het bewezen misdrijf is een fout zoals bedoeld in die wettelijke bepalingen.

De beklaagde houdt voor dat het bewezen misdrijf geen persoonlijke schade heeft berokkend aan omdat hij geen eigenaar is van de garage en slechts mede-eigenaar is van het perceel gelegen te dat bovendien niet zou grenzen aan de grond waarop het misdrijf is gepleegd.

Volgens artikel 3 Wetboek van Strafvordering behoort de rechtsvordering tot herstel van de schade toe aan hen die de schade hebben geleden. is mede-eigenaar van het perceel gelegen te Uit de dossierstukken blijkt voldoende duidelijk dat hij vanop zijn perceel zicht heeft op het perceel van de beklaagde. De huidige burgerlijke vordering steunt niet op het eigendomsrecht. Dat niet de enige eigenaar is, ontnemt hem niet de hoedanigheid om schadevergoeding te vorderen. Zijn vordering is ontvankelijk. De beklaagde moet de schade vergoeden die het bewezen misdrijf aan de burgerlijke partij heeft veroorzaakt.

vordert een schadevergoeding van 3.250 euro, samengesteld uit 3.000 euro morele schade en genotsderving, en 250 euro wegens administratiekosten. Anders dan wat de beklaagde stelt, is de huidige burgerlijke vordering tot schadevergoeding niet zonder voorwerp als gevolg van het burgerlijk vonnis van 14 maart 2025. In de burgerlijke procedure werd geen schadevergoeding toegekend. De burgerlijke rechter veroordeelde de beklaagde om de bovenmatige burenhinder ongedaan te maken door het afval te verwijderen en zijn terrein in de toekomst als een goede huisvader te onderhouden, dit binnen een maand na betekening van het vonnis en op straffe van een dwangsom van 100

euro per dag vertraging in de verwijdering ervan, met een maximum van 10.000 euro. De bedragen die de beklaagde inmiddels aan betaalde zijn de invordering van die dwangsom en strekten niet tot vergoeding van morele schade of genotsderving.

Het staat vast dat het bewezen misdrijf morele schade heeft berokkend aan de burgerlijke partij. Die schade is nog niet vergoed. Het misdrijf is gepleegd in een woonwijk die deel uitmaakt van een beschermd dorpsgezicht. De beklaagde respecteerte die bestemming niet en handelde in strijd met de goede ruimtelijke ordening. Als omwonende lijdt de burgerlijke partij hierdoor morele schade en was er verminderd woongenot. Het hof begroot die schade naar billijkheid op 500 euro. Voor de administratiekosten kent het hof een forfaitaire vergoeding toe van 100 euro. Samengevat kent het hof de burgerlijke partij dus 600 euro toe, te vermeerderen met intresten vanaf 2 september 2022.

8.2 Met toepassing van artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering, veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagde, deze beklaagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Voor de eerste rechter vorderde de burgerlijke partij een provisionele vergoeding van 1 euro voor materiële en morele schade vermengd, onder voorbehoud van latere uitsplitsing in materiële en morele schade. De daarmee overeenstemmende basisrechtsplegingsvergoeding bedroeg – op het ogenblik van de uitspraak in eerste aanleg – 225 euro. In graad van beroep vorderde de burgerlijke partij 3.250 euro. De hiermee overeenstemmende basisrechtsplegingsvergoeding bedraagt 1.020,35 euro. Het hof kent deze vergoedingen toe. Uit niets blijkt dat het door de burgerlijke partij gevorderde bedrag volgt ofwel uit een klaarblijkelijke overwaardering die de normaal bedachtzame en zorgvuldige justitiabele niet zou hebben begaan, ofwel uit een te kwader trouw verrichte verhoging die als enig doel had op artificiële wijze het bedrag van de vordering op te trekken tot de hogere schijf. Er is geen reden om niet het basisbedrag toe te kennen.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Beslissing van het hof:

Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

Perken van het beroep

De beslissing van de eerste rechter om geen herstellvordering op te leggen is definitief.

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

op strafgebied:

verklaart de beklaagde **schuldig** aan het feit van de enige telastlegging;

veroordeelt de beklaagde hiervoor tot een geldboete van 1.000 euro, met decimen gebracht op **8.000 euro** of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 decimen en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 61,01 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 26 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 382,40 euro in eerste aanleg en 114,74 euro in beroep;

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagde tot betaling aan de burgerlijke partij van een bedrag van 600 euro, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 2 september 2022 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van deze burgerlijke partij, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 225 euro in eerste aanleg en 1.020,35 euro in beroep;

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg: **€ 382,40**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 30,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl. (zgw):	€ /
Dagv. BP:	€ 33,31

€ 104,31

+ 10 % : € 10,43

Totaal : **€ 114,74**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer,
samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren
en in openbare rechtszitting van **17 oktober**
2025 uitgesproken door wnd. kamervoorzitter in aanwezigheid van
substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier